

her nyttet for dit Bedkommende, min Læser, det vil jeg lade dig selv bedømme. Jeg mener ikke, at jeg kan klare det Spørgsmål en Gang for alle. Kunde jeg det, blev jeg Tidens største Mand. Og det var lige meget at forlange paa en Gang.

Men en Ting kan jeg sige med Sitterhed, og den gør du vel i at lægge dig på Hjerte. Det religiøse Frihedskrav har Kristus givet tydeligt og fuldstændig Svar paa, og er du ikke tilfreds med det Svar, han har givet, saa er du i Bildsmøjen. Hvad derimod det politiske antar, skal give han din Fingerpeg, men de er meget vord, og de tager alle den rigtige Retning. Men det kan du selv underse.

Farvel og Takk for denne Gang!

J. A. Jensen.

Scener fra Livets Skueplads

(Af X.)

Let, eller trang,
Hvor Tiden bort.
Hvis du fører,
Er den lang,
Hvis du fører,
Er den fort.

Sorg kan være tung at friste,
Men den vil sin Besled briste,
Men den vil som Bøden miste,
Hvis hver Morgen Sol opgang
Denne Holde kan din Tanke fangen,
Hudtil Dagen er forzangen.

Undertræk din Sorg og sang,
Sangen aabner Hjæbets Sliser.
Glædens Engle jubler, naar
Kældens Orgeltoner kruer.
Vær dig rolig faadan ad:
Ting din Sorg og sang dig glad!

Det er nuværlig med Altvemasteriet, at man begynder at komme under Bej med Bejret, saa at sige — nemlig Lustens, Amoritens, Egenfader og Vestfærenden.

Men end en Altvemester har bevidnet, at han med et har dummet ned i "et Hul i Luften", et Udtræk, der er meget langtræt at være urimeligt. Men Curtis havde den fornøjelse at høje ned i saadan et Hul, engang han sloj op over Sudsundoden. Døst antog han, at Mafluen havde gjort Struer, dog dens regelmaessige Snurren vedbløb ustandet. Og Bæreladerne var i god Orden. Det lufedes ham ved sin Mandnaeroverelse at bringe Farjet i Vigevogn igen. Men straks sloste han sig overbevist om, at det var forbi med ham.

Huller i Luften! Ja, der er saamænd mange Ting, vi ikke netop kan tage og føle paa, som ikke defineres eksisterer.

Det maa rimeligt være saadan Huller, der gør, at man ikke altid kan høre en given Bud fra et givet Sted med samme Udelighed. Da er der, siger man, en afstink Skuegimelis os og Buden, nemm vobben i den ene Tanken og forplante sig. Sikkert enhver, der hører dette, vil høje flige Tidssel fra egen Jagttagelle, f.eks. den varierende Klartid, hvormed en Tamfæste lader for vort Øre fra Stationen eller Haabffen.

Historien melder, at under Slaget ved Gaine's Hill, hvor en af Borgerkrigens mest ræsende Træninger fandt Sted, fandt der tilfuerre hinsides Chicahomindalen, tim høje anden Mil fra Slagmarken, som intet hørte af det, de saa — og dog blystvedt ved hundrede Kanoner i den vilde Leg. Da Port Royal bombarderes, fandt man her og høje Studdene i St. Augustine, halvandet hundrede Mil fra Stedet medens man to Mil nord for Port Royal intet hørte af det hele, skønt der var høje Bej. Nogle saa Dage over Overgivelsen af Appomattox slopes et tordnende Slag mellem Sheridan og Picketts Hære, om hvilket skjønne Officer, der opboldt sig i Mil bag sin egen Frontline, ingen Andet havde. Der er endnu et Tilfælde af lignende Art (naturligvis for der varre mænge, som aldrig blev nedtegne), hvor Carl Schurz svælde en Rolle, men hvis Enkelheder er gaaet ud af Minde.

Mærkværdigt med disse Huller i Luften.

Din forvonne Tam, sagde Præsidenten til sin Admiral, drag ned til Vera Cruz og Tamvico, og hvis det er der, Tampen brænder, da se til, at du tamper mig den ordentlig af.

Før mange Nar siden eksisterede i gamle Europa en besynderlig Skifte ved Naon Philipps Antrolos Theophrastus Bombastus von

Hohenheim. Efter at man har udsett dette Navn, vil man indrømme, at det alene er en hel Del. Men endda var det ham ikke nok. Han faldte sig overimere Paracelsus. Denne Mand var der den ene gode Side, at han var beskyttet af en ja-nomenal Kunstsakstori, og havde han i samme Græd haft Fortrand paa at overkende det bestiende, funde hans turbulente Venner have gestaltet sig en hel Del underledes, end Tilstedet var. Men han anfaa det for sin farlige Opzage under Thuner som den legemlig-djorte Lingvaled?

Min Læser! Jeg tror, vi kan blive enige med hinanden her. Er der ikke noget hos os, der falder sig i Stægt med Værlens jublende Triller? Er der ikke en Lustengel paa Bunden af os alle? Vi er Naturbørn, i hvort Faldest i en vis Forstand.

Digteren Hoftrup fortæller, at han i sin høje Alderdom, da han sad halvblind og nødskren sine Livserindringer og hørte Lærerne sangne over Markerne, endnu trods sine hvide Haar maatte genopleve en Opstandelse til Livet i sit Hjerte. Og far i vi ikke alle den samme Olovelse, netop nu, naar Slovens grønnes, og Naturen ligger i Solsglænen af en gravende Baar! Se, om vi ikke nogat mødes, entenude i Sloven eller endve ved Strandens med Bios-albeden over os!

Ja, var Livet ikke andet end Hjærselglæde og Lærestang. Slov og Strand og Villær, og var vi ikke stolt mod den dybe Øverst. Dette var jo i og for sig meget vrisvædig, hvis han saa selv havde hold til sig til det sikre, det givne, hvad nogt langtræ var Tilstedet. Da han i 1520 udvantes til Professor i Øst og Saarfælgen i Basel, slog han en Streg tværs igennem en gammel hævdvunden Stik ved at holde sine Fordrag paa Øst i Stedet for Latin. Deti lignede han jo Morten Luther, der, som alle ved, var Modersmaalets djerpe Forfætter. Men paa Grund af sit Hjærselglæde og Lærestang, Slov og Strand og Villær, og var vi ikke stolt mod al Tradition blev Paracelsus ved det øvrige Facultets briter Hjænselbunnen til at forlade Universitetet.

Alt tog han da Manslen paa Natten og vankede bid og bid. Allevagne, hvor han kom hen, angreb han selvfolgeligt de hellige Lager og deres Metoder. Saaledes da ogsaa i Salzburg. Men det var sidste Gang, han gjorde det. For han blev en Læge saa ræsende paa Paracelsus, at han befælde sine Tiefler at smide Urostifteren ud ad Etteren, hvori han sloj over de ujævne Marer.

Nu, hvor kan vi Mennesker komme til at sulle, som Paulus siger, hvori vi synke ind under Smerten og Døden? Tro mig, midt i denne finnende Hjærtetid, hvor alt indbinder til Liv og Glæde, er der mange, der maa smage Kontrastvirkingen, der er dem, der maa komme den bitte Kalf af Syddom, Sorg og Sufte.

Det er ikke blot, fordi Virksomheden er, som den er, ikke blot, fordi Livet i et Nu kan stille Glæs og Hjærtet, Tro mig, midt i denne finnende Hjærtetid, hvor alt indbinder til Liv og Glæde, er der mange, der maa smage Kontrastvirkingen, der er dem, der maa komme den bitte Kalf af Syddom, Sorg og Sufte. Og det vil nogt andet end Hjærselglæde og Lærestang. Men der er not ikke mindre landt og ørte. Og det strøger man ikke saa let hen over, som Læreren over de ujævne Marer.

Ja, var vi ikke andet end Hjærselglæde og Lærestang. Slov og Strand og Villær, og var vi ikke stolt mod den dybe Øverst. Dette var jo i og for sig meget vrisvædig, hvis han saa selv havde hold til sig til det sikre, det givne, hvad nogt langtræ var Tilstedet. Da han i 1493 og døde i 1541.

Det er bedre, at du intet lover, end at du lover og ikke betaler."

Dette Stridsens Ord gav ligefrem varement til dem, der har saalet for at love det ene og det andet, men som aldrig bekommer sig en Star. Det om at holde give Øste. Slammer disse Linier dit Øst, du fælles Lægevær, saa forvis dig saa om, at det netop var dig, der var ment med det Ord af den hellige Bog. Men vær dig saa da endelig ikke af som nogle, der, naar de sidder i Kirken, og Ordets Ejener i sin Tale dræger Stedet fra den levende Kæde, som døgumer, fordonner des Liner, deres Gerning, deres Tale, deres fælle Saltighedsbaa, deres usunde Raadstand om Tro, deres Mangel paa Kærlighed, deres slumrende Samvittighed, deres urene Tanker, da straks ved sig selv konstaterer: det var mit til mig — her står jeg dog allers ikke komme saa meget snart igen! Gør ikke saadan, fare du, min blivs høje.

Tagen har en dobbre Grund. Det vil jeg gerne have sagt i denne Majestatsel, og huj det saa!

Vi Mennesker er ikke blot Naturbørn. Sandelig, og det ikke bor Land i os alle! Vi er Andens Barn. Jeg ved nok, at "Peer Gant" pildede ved Læget, indtil der ikke var mere igjen. Jeg ved, at det mange Gangs fan synes saa, som om der ingen Ting var tilbage af Mennesket andet end et Stiftte Natur, man præsenterer sig med Omverdenen. Det underste og dybste i Mennesket kan være godt gent, suundom næsten, som dog og hort, levet ihjel. Og saa bor der dybt i et gammel Confirmand om, hvorfor han dog ikke vilde omvende sig. Efter mange Omfost kom det til sidst ud af ham, at han var bange for, at han ikke funde komme til at more sig, saaledes som han nu gjorde, om han blev et troende Menneske. Stafels unge Træs, lænet til Verden!

Og saa er der Lovens Træs. De frugter for Gud, ligesom en Træstør for sin styrke. Herre, og naar de gør hans Billie, er det fun, fordi de tot ikke andet. Som en Træl, saa for Lov for sit Arbejde, saaledes inen der at blive fælge som Lov for det gode Liv, der har levet, og alle de gode Gerninger, der har gjort. Jeg tror soamand og hører da gud "Gud" var der en Gang en Mand, som sagde til sin Nabo, da han vidnede for ham om den Øste, han ejede i sin Fæsters Kærlighed, men jeg har aldrig hørt nogen Glæde af det. Mon er en Træl, naar man gør Guds Billie af Frengt, ej af Lov.

Træs skal frugtes. Der kommer ingen Træs i Hjælen. De kan ikke komme sammen med Guds ægte Øren paa Jorden, men ikke i det store Faderhus i Hjælen. Træs bliver ikke altid i Østen; Sønner bliver der altid.

Og det er deri Frengt,

Hjærselglæsel.

Jeg gik inde over Marerne mellem Marerne. Da sloj pludselig en Lærke op foran mig og jak lufende i Sky. Lange hørte jeg dens Triller højt over mig, indtil dens Skifte forsvandt tom en Præs paa Himmelens blaamende Oval. Jeg faldt i Tanker over denne Fugl.

Det er der, som bekendt andre, der har gjort for mig. Der er noget ved Lærken, der overgaar alle andre fugle, som i Baaren forløster Mennesken med deres Sang og gør Naturen levende omkring os. Jeg ved ikke, hvad det er, men netop denne Fugl, der melder sit Komme for Færarets Frembrud og ringer Baaren ind ved Vinter tide, ejer noget af den Forlæsningens og Gejseriens Magt, som vi Mennesker traer til. Hænger den ikke derude under Thuner som den legemlig-djorte Lingvaled?

Lovet vores Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som efter sin høje Barnhjertighed har genfødt os til et levende Haab om Jesu Kristi Opstandelse fra de døde!

Gris Thanning i
"Arch. Skrifte."

Stal eller Kærne — det er Alvor ved Livet!

Erigt Liv eller evig Død! Det er Meningen i Kristiendommen!

Og det staar i din og min Magt at bestemme os for eller imod — at arbe det dorebare Øeblik eller lade det fare!

Det faaer vi Brag paa den Lejlighed, der vil bides os i Kristendommen — sig mig saa en Gang, fare Læger, hvori du vedtægterne har enigstaaet — — — — —

Der døde for astfællege klar siden Amerika en dansk Landsmand. Han var kommet derover som et havareret Individ — det sidste, han bogstavelig tal, pantalte, var Midderforret og Gern. Men da han laa paa sit øderst, kom han i Anstrengt. Det var, som om Kristus vedtægtet, at han var et fuldtvært buntet og træt af. Zaas tilber du et løffeligt Guds Barn, et frelt Menneske, der hverken frugter Dævelen eller Verden eller Tod og Dom, men kun frugter for en eneste Ting, at finde mod ham, som har øfset dig og oplukket Paradiesets Porte for dig!

Det døde for astfællege klar siden Amerika en dansk Landsmand. Han var kommet derover som et havareret Individ — det sidste, han bogstavelig tal, pantalte, var Midderforret og Gern. Men da han laa paa sit øderst, kom han i Anstrengt. Det var, som om Kristus vedtægtet, at han var et fuldtvært buntet og træt af. Zaas tilber du et løffeligt Guds Barn, et frelt Menneske, der hverken frugter Dævelen eller Verden eller Tod og Dom, men kun frugter for en eneste Ting, at finde mod ham, som har øfset dig og oplukket Paradiesets Porte for dig!

Og sommer du saaledes til at tro paa Jesu, ja vil du hænge ved ham med hele din Træl, som en Brud flanger sig til sin eldste Brudgom, et Barn til sin fare velgjæerde Far og Mor, og det vil blive dig en Liv og Brud at tjuv ham og følge ham, gøre hans Billie og vere hans Navn.

Og du en af dem, som har erfaret og oplevet, hvordan Trælen paa Jesu Kærlighed og Guds Ord derom frigjorde din Træl, der før var indstyrkt som i et Bur og i en i ørte Gangselskab, saa brug hidig Guds Ord, hør det, læs det, og hold dit Hjerte med det høje eneste Dag van nu, saa det rigtig kommt til at være i dig og du i det, saa skal du bedre komme til at forstå det og erfare det fra til Trælen til alle Sundevarer, al Særlighed, alle Særlighed og Kærlighed, alle Særlighed og Kærlighed og al Særlighed, som vil fruge din Træl og formose dit Liv. Det er der, der er døende Kristine, som lever fuldstændig feit efter deres Samtlighed og Hjærtets Overbevisning uden at hængesom som høstet andet for Guds end Jesu og hans Ord. Zaas er man fri, naar man folger sin Frelsers adag og villig i alle Ting og allevegne. Hjærtet har bar rundet med Hjærtets fulde Tidss og Kærlighed.

Nat, men jeg har Tægten for Døren sat, det hvilket saa mildt: Jut mig ikke ud!

men jeg dækker Træt med Sengens Pude.

Dog — hør eneste Nat jeg at vide

Det hanteraa saa fælsemi derude i

Nat, men jeg har Tægten for Døren sat, det hvilket saa mildt: Jut mig ikke ud!

men jeg dækker Træt med Sengens Pude.

Dog — hør eneste Nat jeg at vide

Sea frels da min soage, min usle

Aland, saa brøs gennem Døren med veldig

Haand!

Dg brug, o Krist, dinne Almagts

Kræfter, at jeg maa bojes og følge dig efter!

Keber den belefte Ting!

Gris Thanning.

Frihed.

Der er forskellige Slags Træle. Søndens Træle, som er bundne af en eller anden Bond og Vaft, saa for ikke kan lade mere ved at øre den selv om de godt indber, det er galt at gøre dem i Ulyffe. Nænder du Historien om den udfluevende Ingling, som mørkede, at har Syn vedtægtet, og gik til Lægen. Da denne sagde til ham, at han maatte vælge mellem enten at forandre sit Liv eller miste sit Son, børerede han: "Da, saa maa Dinne gaa." Saa viste han det komme. Saadan en Saan kan et Menneske blive! Hjæl paa det, at den, som gør Syn, bliver Søndens Træl.

Hjærselglæsens Træle er saadanne, som er bundne til de jordiske Træle, som er af Venne, Øre og Knæ, som er blandt Mennesker, ikke af lidelige Hjærselglæsler og Nydelser. Den faaer en Dag med et gammel Confirmand om, hvorfor han dog ikke vilde omvende sig. Efter mange Omfost kom det til sidst ud af ham, at han var bange for, at han ikke funde komme til at more sig, saaledes som han nu gjorde, om han blev et troende Menneske. Stafels unge Træs, lænet til Verden!

Og saa er der Lovens Træs. De frugter for Gud, ligesom en Træstør for sin styrke. Herre, og naar de gør hans Billie, er det fun, fordi de tot ikke andet. Som en Træl, saa for Lov for sit Arbejde, saaledes inen der at blive fælge som Lov for det gode Gerninger, der har gjort.

Jeg tror soamand og hører da gud "Gud" var der en Gang en Mand, som sagde til sin Nabo, da han vidnede for ham om den Øste, han ejede i sin Fæsters Kærlighed, men jeg har aldrig hørt nogen Glæde af det. Mon er en Træl, naar man gør Guds Billie af Frengt, ej af Lov.

Træs skal frugtes. Der kommer ingen Træs i Hjælen.

De kan ikke komme sammen med Guds ægte Øren.

Men har after: "Med Ridderbeds

længes han efter dig!" Han længes.

Gud har vist det ved at sende os Jesu.

Ved du det ikke, eller har du

aldrig hørt det?

Men har ikke: "Med Ridderbeds

længes han efter dig!" Han længes.

Gud